

SØGER LÆRDOM VED LÆSNING OG VED TRO

NUMMER 18 | 15. SEPTEMBER 1925 | 74. AARGANG

AARHUNDREDERNES GAADE.

En populær-videnskabelig Afhandling om Livets Oprindelse.

(Af Dr. *J. E. Greaves* ved Utah Landbrugs-Kollegium. Oversat fra »Improvement Era«).

—

(Fortsat fra Side 262.)

Livløse Stoffer viser sig øfte i Bevægelse. En Sten, løsreven fra Bjergsiden, ruller ned i Dalen ved Bjergets Fød. Bevægelsen er fra en Hvilestilling til en anden. Amøbaens Bevægelse kan nøjagtigt efterlignes med en Draabe Kloroform anbragt paa en tynd Hinde Lak, hvorunder der er Vand. En synlig Overflade-Spænding udvikles mellem Kløroformen, Vandet øg den bløde Lakhinde; snart vil Lakken begynde at opløses et eller andet Sted, øg der vil Kløroformens Spænding formindskes øg denne søge at sprede sig. Ved forskellige Variationer af denne Metode kan man efterligne de større Amøbaers Jagt paa mindre, Optagelsen af Næring øg mange andre interessante Livsfænomener. I alle disse Efterligninger maa det imidlertid erindres, at Bevægkraften kommer udefra, medens den i de levende Celler kommer indefra.

Denne kan vise sig som Forandring af Stilling eller Plads paa Jordens Overflade, som er Tilfældet med Dyret eller de indre protoplasmatiske Bevægelser af Planteceller. Den hertil benyttede Energi kommer fra Ernæringen og deri har Loven om Energiens Bevægelse vist sig at staa uomstødelig ved Magt. Derfra lærer vi, at de effektive Midler, hvormed Energi omdannes, ikke kan laves af Mennesker, men er naturlige levende Celler. Og uagtet Menneskelegemet i denne Henseende er vidunderligt, saa er den lille Ildflue, som vi ser fare omkring en mørk Sommeraften, maaske den mest vidunderlige Dynamo i Verden.

Men selv livlose Stoffer vokser, som enhver Dreng er klar over, naar han ruller sin Snemand. En Klump Kobbervitriol kastet i en Kalium- og Blaasyre-Opløsning vil snart udvikle et brunt Hylster, hvorfra Stilke skyder op og efter en halv Times Forlob er Oplosningen fyldt med Figurer, der baade i Form og Farve slaaende ligner Søgræs. Vægten af de saaledes tilvejebragte kunstige Planter kan være 150 Gange storre end den oprindelige Kobbervitriol. Vi ved alle, at en Krystal anbragt i en Oplosning af samme Element vokser. Dette har været sammenlignet med levende Organismers Vækst, men kun et Øjebliks Overvejelse er nodvendigt for at kunne indse, at Ligheden kun er overfladisk. Krystaller vokser ved Tilføjelsen af samme Materiale, medens den levende Celle tager helt andre Stoffer og forvandler dem til levende Væv.

Efter som Vækst betragtet fra et fysiologisk Standpunkt, bestaar i Forvandlingen af uorganiske Næringsstoffer til nye kemiske Enheder, der udgor Dyrenes organiserede Protoplasma, er det tydeligt, at den levende Organisme maa have Føde. Det er kun en kort Tid siden, at den Anskuelse var gængse, at Menneskets Fode skulde indeholde Karbolhydrater, Fedt, Protein og Vand. Mineralske Stoffer blev betragtet mere som en Urenhed, der blev tolereret, men ikke var nodvendigt, indtil det blev paavist, at et Dyr sat paa en saadan Kost, dode hurtigere end et andet, der kun fik Vand. Mineralier blev derefter erklærede for nødvendige, ikke alene som

Bygningsmateriale for Legemet, der fungerer mere ved Hjælp af Mineralier end ved organiske Stoffer. I vore Dage ved vi, at en Diæt bestaaende af ovennævnte Stoffer ikke vil vedligeholde Væksten undtagen det opbyggende Vitamin B er tilstede, og da kun for en kort Tid, medmindre de regulerende Vitaminer A og C ogsaa indbefattes i Diæten. Ejheller er Proteinens Sammensætning uden Betydning.

Diæten kan indeholde alle disse Ting og dog, selv i et ungt Dyr, ikke fremkalde Vækst, eller Væksten kan være abnorm som i Tilfælde af engelsk Syge, hvor der er en mangelfuld Skjoldbruskkirtel eller Mangel af Vitamin D. De Resultater, der er opnaaet under Bestræbelserne paa at gore Kritinere til normale Mennesker er en Forvandling ligesaa vidunderlig, som fra Haletudse til Frø. Gudermatch gjorde den mærkværdige Opdagelse, at selv denne Forvandling, der i vort Klima indtræder i den 3. eller 4. Maaned af Haletudsens Liv, kan bringes til at finde Sted naar som helst selv i de yngste Haletudser, ved at made dem med Skjoldbruskkirtel — lige meget fra hvad Dyr. Ved at made ganske smaa Haletudser med dette Stof frembragtes Froer ikke storre end Fluer. Allen gjorde den Iagttagelse, at dersom en ung Haletudse beroves denne Kirtel, er den ikke i Stand til nogensinde at blive en Frø; den vedbliver at være en Haletudse, men kan opnaa en hoj Alder og bliver betydelig storre end Haletudser i Almindelighed. Naar saadanne abnorme Haletudser imidlertid bliver fodret med Skjoldbruskkirtel, gennemgaar de straks Forvandlingen. Paa lignende Maade regulerer denne Kirtel Menneskets Vækst baade hvad Form og Hurtighed angaar.

Den Storrelse, som et Væsen opnaar, bestemmes ikke alene af det nedarvede og af Ernæringen, men ogsaa af Slimkirtelens Virksomhed. Den experimentale Biologi har i vore Dage været i Stand til efter Forgodtbefindende at frembringe Kæmper elller Dværge blandt Dyr ved at bruge Tithelin, der ikke alene foroger Storrelsen, men ogsaa forlænger Livet hos vedkommende Dyr. Disse Opdagelser har givet Diætikeren og Lægen Vaaben i Hænde mod aandelige og legemlige Abnor-

miteter, hvilke i den mytologiske Tidsalder kun kunde tænkes at tilhøre Guderne.

Hos Mennesket er der Perioder af hurtig Vækst efterfulgt af Hvileperioder. Der er tre af disse, hver begyndende med en Periode af forholdsvis langsom Vækst eftefulgt af en, i hvilken Væksten er meget hurtig og som kulminerer og tildels ophører igen. I de første to Perioder efterfølges den aftagende Vækst af en ny Kraftanstrengelse, der er Begyndelsen til den følgende Periode. Den første slutter ved Enden af det første Aar, den anden ved det sjette Aar og den tredie ved Modenhedsalderen.

Den tredie Egenskab hos alt levende, og den eneste, som det er sikkert, at nogle af de lavere Organismer besidder — Organismer for smaa til at kunne ses selv i det kraftigste Mikroskop — er Forplantningsevnen.

Uagtet Forplantningens forskellige Trin længe er blevet studeret, er det først i den nyere Tid lykkedes med Held at foretage Studier vedrørende Forplantningens første Trin — Befrugtningen. Loebs Eksperimenter med Æg af Søborrer og Frøer har bevist, at de kan befrugtes ad kemisk Vej. Behandlet med visse Opløsninger vil et ubefrugtet Æg udklækkes til et aldeles normalt Dyr. Disse Eksperimenters Resultater blev af Lægfolk erklærede for at være Skabelsen af Liv, men Svaret fra Videnskabsmanden lød: »Nej, Liv er ikke blevet skabt. Det er kun lykkedes at standse en kemisk Proces, der begyndte med Cellens Oprindelse og som tilsidst ender med Organismens Død.« For at prøve denne Paastand blev ubefrugtede Æg behandlet med Syreopløsninger stærke nok til at mindske Bevægeligheden, men for svag til at dræbe Cellen, og det viste sig da, at selv den ubefrugtede Celle udvikledes i nogen Tid. Loeb fandt endvidere, at Livets Varighed hos visse lavtstaaende Dyr stod i Forhold til Temperaturen af Vandet, hvori de levede saaledes, at en Formindskelse af Temperaturen forøgede Livets Varighed.

For alle Dyr og Planter gælder den Lov, at der maa være ikke alene tilstrækkelig mineralsk Næringsstof, men det maa

være tilstede i det rette Forhold. Betragtet alene synes Eksperimenterne vedrorende Ægs Befrugtning at være intetsigende. men paa Grundlag af disse har man været i Stand til at konstatere folgende Lov: »Normalt Liv er kun muligt, naar de nodvendige Salte forbindes med levende Organismers Væv i et bestemt Forhold.«

Endelig har vi de to andre Egenskaber hos levende Væsener, Aandedræt og Pirrelighed, hvis Tilstedeværelse ofte kun kan konstateres ved Hjælp af særlige Apparater, men dog er ligesaa fundamentale som de andre. Alle levende Ting optager Ilt, frigor Energi og afgiver Kulsyre. Dette kan let paavises for Menneskets Vedkommende, men ikke saa let hos en Kartoffel, men lad Kartoffelkulen sætte under Vand, og Kartoflerne vil drukne. To Hvedekerner anbragt Side om Side, er tilsyneladende ganske ens — den ene er i Live og vil spire, hvis den bliver plantet, den anden er dod og vil ikke vokse. Anbringes de to Kerner i et Biometer (Livsmaaler) viser de en afgjort Forskel i det Kvantum Kulsyre, de afgiver.

Studiet af dem og tusinde andre Livsfunktioner ledsagede af talrige Forsog og Eksperimenter har givet Menneskene et Indblik i Naturens Hemmeligheder, der efterhaanden vil revolutionere Lægevidenskaben og lede Sygdomsbehandlingen ind i nye Spor. Sygdomme og Abnormiteter optræder som oftest fordi visse Kirtler ikke fungerer rigtigt, og det er ad kunstig Vej lykkedes at fremstille mange af de Stoffer, som Kirtlerne skulde forsyne Legemet med og saaledes erstatte disse, og naar dette er muligt, vil det saa ikke en Gang i Fremtiden lykkes direkte fra Mineralriget at fremstille de ovrige nodvendige Næringsstoffer?

Vi har set hvor stort Udbyttet har været af at studere den levende Celles Funktioner. Studiet af dens Form og Bygning er ikke mindre interessant og lonnende. De ved, at der er ikke to Mennesker nojagtig ens. Kvægopdrætterne fortæller os, at der ikke er to Koer, Faar eller Svin, der er ganske ens, og Botanikerne siger, at der er ikke to Blade eller Græsstraa

ens. Og nu kommer Biologen og erklærer, at de Protein Stoffer, der udgør hver enkelt Persons Cellevæv er forskellige fra alle andres. Vor Individualitet gaar tilbage til hver enkelt Celle. De bestaar ganske vist af de samme Grundelementer, men disse er arrangeret i forskellige Sammensætninger. Kan der nu af de 19 Elementer, hvoraf Protein er sammensat, frembringes saa mange indbyrdes forskellige Proteins? Ja, Matematikere har regnet ud, at de 19 Stoffer kan sammensættes paa to Millioner Billioner indbyrdes forskellige Maader. Medens Livet strømmer gennen den levende Celle, holdes disse Elementer i en bestemt Stilling, der ophører, naar Døden indtræder.

Ved Studiet af den levende Celle forbavses man over den Orden, Gensidighed, og lette og sammentrængte Maade, hvorpaa Cellen udfører sit Arbejde i Sammenligning med Menneskers Metoder. Et Eksempel vil tydeliggøre dette. Mennesket udskiller Kvælstof ved Hjælp af et mægtigt Buelys i en Strøm af ophedet Luft. Den gloende Skive har en Diameter paa syv Fod og naar en Temperatur af 6,300 Grader Farenheit. Produktet opløst i Vand giver os Salpetersyre. Efter en anden Fremgangsmaade bliver Luften afkølet til — 194 Grader Celcius, Kvælstoffet afkoges og blandes med Brint i Forhold 1 til 3 under Temperatur af 1300 Grader Celcius, og derefter ført ind over meget findelt Uranium. Resultatet er Ammoniak. Til kunstig Fremstilling af disse Stoffer kræves altsaa enten meget høj eller lav Temperatur og store, indviklede og meget kostbare Apparater.

Naar Bakteriecellen udskiller Kvælstof foregaar der ogsaa en virkelig Forbrænding, hvor Planteresterne er Brændslet og Cellelegemet Ovnen. Men hvor forskellig er ikke de to. Den levende Celle er 90 pCt. Vand og vejer kun en hundred Milliondel af ét Milligram. Den arbejder i den mørke, fugtige og varme Jord og udvikler ganske lidt Hede og intet Lys. Den producerer ikke blot Kvælstof og Ammoniak, men de højst komplekse Proteins.

Denne levende Celle er en Maskine, der ikke alene udforer sit Arbejde, men reparerer sig selv. Den arbejder, ved Hjælp af Enheder kaldet Enzymer. Hver enkelts Indvirkning er nojagtigt afpasset efter alle de øvriges Virksomhed og saaledes, at den levende Celles Behov tilvejebringes. Gammelt Protoplasma rives ud og nyt fremstilles i dets Sted. De optagne Stoffer fordeles og opløses, saa at deres frigjorte Energi kan anvendes af den levende Organisme. Men naar Ceremonimesteren, Livet, forlader Legemet, da arbejder hver især uafhængigt af de andre. De flaa og rives indtil de ødelægger deres eget Hjem. Det er ligesom de prøver paa at overgaa hverandre i dette Ødelæggelsesværk. Et Studium af de Virksomheder, der er i Gang i en levende Celle, fremkalder i Menneskets Sind en Følelse af Ærbødighed og Ærefrygt, og vi kan godt forstaa, hvorfor Dr. Hodges i Princeton Universitet kunde sige i al Højtidelighed, lige før han skulde udføre et Eksperiment: »Studenter, tag Hatten af. Jeg stiller Gud et Spørgsmaal«.

KLAG IKKE.

Det er ikke ved at fortryde, hvad der er uopretteligt, at ærligt Arbejde kan udføres, men ved at faa det mest mulige ud af, hvad vi er. Det er ikke ved Beklagelse over, at vi ikke har det rigtige Værktøj, men ved at bruge det Værktøj — de Evner og Egenskaber, som vi har modtaget, saa godt som muligt, at vi gavner os selv. Hvad vi er og hvor vi er, skyldes Guds bestemmende Forsyn — Guds Gerning, uagtet det kan være Menneskers Misgerning, og den mandige og fornuftige Fremgangsmaade er at se dine Ufuldkommenheder lige i Ansigtet og søge at faa det mest mulige ud af dem.

Robertson.

MENNESKETS OPRINDELSE.

(I Forbindelse med den Popularitet, som Spørgsmaalet om Skabelse eller Udvikling har faaet gennem den berømte Retssag i Tennessee, Amerika, blev det første Præsidentskab over Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige for nyligt af et af Landets største Avissyndikater anmodet om at fremsætte Mormonkirkens Stilling til Evolutionen. Følgende Erklæring blev affattet og fremkom i mange af de ledende Dagblade i de Forenede Stater, underskrevet af Præsident Heber J. Grant, Anthony W. Ivins og Charles W. Nibley, Kirkens øverste Præsidentskab.)

»Og Gud skabte Mennesket i sit Billede, han skabte det i Guds Billede; Mand og Kvinde skabte han dem.«

I disse ligefremme og tydelige Ord gør 1. Mosebogs inspirerede Forfatter Verden bekendt med Sandheden vedrørende Menneskeslægtens Oprindelse. Moses, Profet-Historikeren, der var »oplært«, som det siges, »i al Ægypternes Visdom«, udtrykte ikke en blot og bar Teori, da han fremkom med denne vigtige Udtalelse. Han talte under Guds Aands Inspiration og hans højtidelige Erklæring var for alle Tider og for alle Folk. Ingen senere Sandhedens Aabenbarer har modsagt Israels store Leder og Lovgiver. Alle, der siden har talt med guddommelig Myndighed om dette Emne, har stadfæstet Sandheden udtrykt i disse Ord. Ejheller kunde det være anderledes. Sandhed har kun en Kilde og alle Aabenbaringer fra Himmelen er i Harmoni, den ene med den anden.

Jesus Kristus, Guds Søn, er »det udtrykte Billede« af hans Faders Person (Heb. 1 : 3). Han vandrede paa Jorden som et menneskeligt Væsen, som et fuldkomment Menneske, og sagde, som Svar paa et Spørgsmaal stillet til ham: »Den, der har set mig, har set Faderen« (Joh. 14 : 9). Dette alene burde løse Problemet tilfredsstillende for enhver tænkende og gudfrygtig Sjæl. Det var paa den Maade, at Faderen og Sønnen

som to særskilte Personer, viste sig for Joseph Smith, da han som en fjortenaars Dreng modtog sit første Syn.

Jesu Kristi Fader er vor Fader ogsaa. Jesus selv forkyndte denne Sandhed, da han lærte sine Disciple at bede saaledes: »Vor Fader, du, som er i Himmelen«. Jesus er imidlertid den Førstefødte blandt alle Guds Børn — den førstefødte i Aanden og den enbaarne i Kødet. Han er vor ældre Broder og vi, lig ham, er i Guds Billede. Alle Mennesker er i den universale Faders og Moders Lignelse og er i Virkeligheden Guds Sønner og Døtre.

Adam, vor store Stammefader, »det første Menneske«, var, lig Kristus, en forud eksisterende Aand, og blev, lig Kristus, ifort et passende Legeme, et Menneskelegeme, og blev saaledes en »levende Sjæl«. Læren om Forudtilværelsen kaster et vidunderligt Lys over det ellers saa ubegribelige Problem vedrørende Menneskets Oprindelse. Den viser, at Mennesket som en Aand var født og bragt ind i Tilværelsen af himmelske Forældre, og opvoksede til sin fulde Størrelse i Faderens evige Boliger, før det kom paa Jorden i et midlertidigt Legeme for at gennemgaa et Jordelivs Erfaringer.

Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige, støttende sig til guddommelig Aabenbaring, gammel og ny, erklærer Mennesket for at være Guds Slægt, Guddommens direkte Efterkommere. Ved sin almægtige Kraft dannede og organiserede Gud denne Jord af Aand og Element, evigt lig Gud selv.

Mennesket er et Guds Barn, formet efter sit guddommelige Ophav og begavet med guddommelige Evner og Kræfter, og ligesom en Søn af en jordisk Fader og Moder er i Stand til at vokse op og blive en Mand, saaledes er de uudviklede Efterkommere af himmelske Forældre i Stand til, gennem Tiders og Evigheders Erfaringer og Fremskridt, at blive lig Gud.

MISSIONSNYHEDER.

Rettelse. I Koret til Sangen »Himmelske Fader« i sidste Nummer er indløbet en Trykfejl, der af Hensyn til Melodien bedes rettet. Hvor der staar »Evighedens Fyrste« læs: »Evigheds Fyrste«.

Daab. I Anledning af, at det den 12. August var 75 Aarsdagen for den første Daab i Danmark, blev det besluttet om muligt at fejre Dagen med en Daabshandling. En saadan fandt Sted i fire Grene og følgende elleve Personer blev døbt: Aalborg: Witta Irena Wagner og Else M. Rasmussen; Aarhus: Ernestine Johansen, Nelly N. Nielsen, Raymond N. White, Jens G. Nielsen og Christian H. Nielsen; Esbjerg: Anna B. Andersen og Erna Mortensen; København: Preben Jørgensen og Anni W. Wahl.

Efteraarskonferencerne vil blive afholdt som følger:

I Aalborg Søndag den 11. Oktober.
I Aarhus Søndag den 18. Oktober.
I København Søndag den 25. Oktober.

De præsiderende Brødre og deres Medarbejdere bedes træffe alle fornødne Forberedelser i god Tid og underrette Missionspræsidenten om de i Forbindelse med Konferencen paatænkte Møder. Den kvindelige Hjælpeforenings Basar bør afholdes i Konferenceugen, de forskellige Møder tillyses og Medlemmer og Fremmede indbydes til at overvære disse. Møder i de mindre Grene bør saa vidt muligt ogsaa arrangeres.

John S. Hansen,
Missionspræsident.

ET PERSONLIGT VIDNESBYRD.

(Tale af *Ældste Orson F. Whitney* af de Tolvs Raad, holdt ved Ungdomsforeningernes Jubilæums-Konference i Salt Lake City den 7. Juni 1925.)

—

(Fortsat fra Side 271.)

Denne Kraft gav Apostlene til andre, ja, til alle dem, der kom til Troen paa Jesus Kristus, som omvendte sig fra deres Synder og blev rensede ved Daab, udført af guddommeligt bemyndigede Herrens Tjenere, saaledes at de kunde modtage den Helligaand, og ved fortsat Lydighed vinde evigt Liv.

Saa meget om gamle Dage; nu lidt om vor Tid. Joseph Smith, til hvem Faderen og Sønnen aabenbarede sig i Begyndelsen af det nittende Aarhundrede, og gennem hvem det evige Evangelium med alle dets Gaver, Kræfter og Velsignelser blev gengivet ved Aabningen af denne sidste og største evangeliske Uddeling; Joseph Smith, som med Sidney Rigdon saa Guds Søn siddende ved Guds højre Haand; Joseph Smith, som med Oliver Cowdery saa Jehova, ja, Jesus Kristus staaende ved Forhøjningens Brystværn i Kirtland Tempel; Joseph, Profeten, der gav sit Liv for at lægge Grundvolden til dette Værk — han efterlod sig mere end et mægtigt Vidnesbyrd om Jesu Kristi Guddommelighed. Og ti tusinder af trofaste Hellige har glædet og glæder sig over disse Vidnesbyrd, stadfæstede for dem ved den Helligaands overbevisende Kraft.

Maa jeg føje min lille Skærv til den mægtige Vidnesbyrdets Bygning vedrørende dette vigtige Emne? For henved 50 Aar siden var jeg en ung Missionær i Staten Pensylvania. Jeg havde bedet om et Vidnesbyrd om Sandheden, men udover dette havde jeg ikke lagt nogen særlig Iver for Dagen i Missionsarbejdet. Min Medarbejder, en erfaren Mand i dette Arbejde, bebrejdede mig for min Mangel paa Interesse. »De burde studere Kirkens Bøger,« sagde han, »De er sendt herud for at forkynde Evangeliet og ikke for at skrive Avisartikler« — for det var, hvad jeg foretog mig ved den Lejlighed.

Jeg vidste, han havde Ret, men dog fortsatte jeg, betaget som jeg var af den Opdagelse, at jeg kunde bruge en Pen, og foretrak dette fremfor nogen anden Beskæftigelse med Undtagelse af Skuespillet, min Ungdoms Higen, som jeg havde lagt paa Hylden, da jeg 21 Aar gammel modtog et Kald til Missionsmarken.

En Nat drømte jeg — hvis det kan kaldes en Drøm — at jeg var i Gethsemane Have og Vidne til Frelserens Smerte. Jeg saa ham saa tydelig, som jeg ser denne Forsamling. Jeg stod bag et Træ i Forgrunden, hvor jeg kunde se uden at blive set. Jesus med Peter, Jakob og Johannes kom gennem en lille Laage til højre for mig. Her forlod han de tre Apostle efter at have sagt, at de skulde knæle ned i Bøn. Han gik over til den anden Side, hvor han ogsaa knælede ned og bad. Det var den samme Bøn, som vi alle er bekendte med: »Min Fader; er det muligt, da gaa denne Kalk mig forbi; dog ikke som jeg vil, men som du vil«.

Medens han bad strømmede Taarerne ned over hans Ansigt. Jeg blev saa bevæget over dette Syn, at jeg ogsaa græd af ren Medfølelse med hans store Sorg. Mit Hjerte krympede sig, jeg elskede ham af hele min Sjæl og blev betaget af en inderlig Længsel efter at være hos ham.

Omsider rejste han sig og gik over til Stedet, hvor Apostlene knælede, sovende. Han vækkede dem, og i en venligt bebrejdende Tone uden mindste Spor af Vrede, spurgte han dem, om de ikke kunde vaage en Time med ham. Der var han med hele Verdens Syndebyrde hvilende paa sine Skuldre, med enhver Mands, Kvindes og Barns nagende Smerte borende sig ind i hans følsomme Sjæl — og de kunde ikke vaage med ham én stakkels Time.

Han forlod dem igen og fortsatte sin Bøn, og da han kom tilbage, fandt han dem atter sovende. Han vækkede dem og talte igen til dem, og gik saa atter tilbage for at bede. Tre Gange skete dette indtil jeg fik et tydeligt Indtryk af hans Udseende — hans Ansigt, Skikkelse og Bevægelser. Han var

en hoj og statelig Mand med en værdig Holdning — aldeles ikke den svage, blødagtige Stakkel, som nogle Malere har fremstillet — han var en Gud blandt Mennesker og dog sagtmodig og ydmyg som et lille Barn.

Nu indtraadte pludseligt en Forandring, uagtet Stedet vedblev at være det samme. Korsfæstelsen havde fundet Sted og Frelseren med de tre Apostle stod rede til at forlade Jorden og stige op til Himmelen. Jeg kunde ikke udholde det længere. Jeg løb frem fra mit Skjul, kastede mig ned for hans Fødder og bad ham tage mig med sig.

Jeg skal aldrig glemme den milde og kærlige Maade, paa hvilken han bøjede sig og løftede mig op og omfavnede mig. Det var saa levende, saa virkeligt, at jeg ligesom mærkede Varmen fra hans Bryst, da han holdt mig ind til sig. Da sagde han: »Nej, min Søn; disse har fuldført deres Arbejde og de gaar med mig, men du maa blive og udføre dit«. Jeg holdt endnu ved ham, og idet jeg saa op i hans Ansigt — thi han var højere end jeg — bad jeg inderligt: »Lov mig, at jeg maa komme til dig tilsidst«. Han smilede venligt, sigende: »Det vil udelukkende afhænge af dig selv«. Jeg vaagnede med Graad i Halsen og det var Morgen.

»Det er fra Gud«, sagde min Medarbejder, da jeg fortalte ham Drømmen. »Det nærer jeg ingen Tvivl om,« var mit Svar. Jeg forstod tilfulde dens Betydning. Jeg havde aldrig tænkt, at jeg skulde blive en Apostel eller indtage nogen Stilling i Kirken, og jeg tænkte heller ikke noget saadant ved denne Lejlighed. Dog vidste jeg, at disse sovende Apostle betød mig. Jeg sov paa min Post, som enhver Mand eller Kvinde gør, der er bleven guddommeligt beskikket til at udføre noget Arbejde, men forsømmer dette for noget andet.

Men fra den Stund var alt forandret, jeg var et andet Menneske. Jeg holdt ikke op med at skrive, thi Præsident Brigham Young, der havde set nogle af mine Bidrag til de lokale Aviser, skrev til mig, at jeg skulde dyrke hvad han kaldte min »Gave til at skrive«, saa at jeg kunde anvende den i

Fremtiden ved »Udbredelsen af Sandhed og Retfærdighed paa Jorden«. Dette var hans sidste Ord og Raad til mig. Han døde det samme Aar, medens jeg endnu var i Missionsmarken. Jeg vedblev at skrive, men fra nu af var det for Guds Kirke og Rige først og fremmest.

Og da kom det guddommelige Lys, der er større end alle Drømme, Syner, og andre Tilkendegivelser tilsammen. Ved Skinnet fra Guds Lys — den Helligaands Gave — saa jeg, hvad jeg indtil da aldrig havde set, lærte, hvad jeg indtil da aldrig havde lært, jeg elskede Herren, som jeg aldrig havde elsket ham før. Min Sjæl var tilfreds, min Glæde fuldkommen, thi jeg havde et Vidnesbyrd om Sandheden, og det er vedblevet hos mig til denne Dag.

Jeg véd at min Førløser lever. Ikke en Gang Job vidste det bedre. Jeg har Beviser, som jeg ikke kan betvivle; og dette er Grunden til, at jeg i Aften er iblandt dem, der opløfter Banneret med vort Valgsprog: Et personligt Vidnesbyrd om Jesu Kristi Guddommelighed.

„FOR AT NYDE GLÆDE“.

(Af *J. L. Behunin* i »Millennial Star«.)

I denne Tid og Slægt er hver Person til en vis Grad en uafhængig Kraft. Vi er hver især udrustet med visse Egenskaber, og det er overladt til os selv, hvorledes vi vil bruge dem. Vi kan bruge dem til Gavn for Udviklingen, eller give Satan Haanden ved at ødelægge det, som vor Næste har frembragt. Besiddelsen af Handlefriheden har mange forskellige Tilstande til Følge; nogle Mennesker bygger op, andre river ned — følgelig er nogle lykkelige, andre er bedrøvede. Mennesker traver afsted i forskelligt Tempo og i mange Retninger, nogle gaar op ad Bakke, andre ned.

Idet vi lægger Mærke til disse Ting undrer vi os over, hvorfor et Menneske vil arbejde hele Dagen igennem, Dag efter

Dag, og villigt underkaste sig Savn og Møje. Ønsker han Rigdom? Hvorfor skulde han hige efter Penge og denne Verdens timelige Ting? Er den rige Mand tilfreds? Han anvender store Summer til fine Huse, til Rejser og Luksus, og er altid paa Jagt efter noget, som hans Rigdom ikke synes at kunne give ham.

Hovedopgaven hos alle Mennesker er at erhverve sig Lykke, thi derved oplives baade Legeme og Aand. Den efterlader ingen ubehagelig Eftersmag. Det er for at opnaa Glæde, at vi stræbe, arbejde og kæmpe. Til Trods for, at den forekommer i store Mængder og kan findes i alle Dele af Verden, er Folk dog i uafbrudt forvirret Kamp i deres Higen efter den. Ofte hamrer de løs paa selve Retfærdighedens Mure i deres afsindige Forsøg paa at tilvende sig den eftertragtede Skat. Men saadanne Forsøg er hen i Vejret. Kain troede, at Besiddelsen af hans Broders Flokke vilde være ham en Glæde, hvorfor han dræbte Abel. Hvilken frygtelig Fejltagelse. I Stedet for Glæde blev Sorg og Elendighed udgydt over hans Hoved. Han havde Flokkene, men han havde ikke erhvervet sig Retten til dem. Han havde ikke opfyldt Retfærdighedens Fordringer, derfor blev Elendighed hans Straf. Et Menneske stjæler maaske i Forventningen om at skulle have Glæde af de tilranede Værdier; Spilleren vinder maaske store Summer uden at have ydet noget. De er menneskelige Snyltere. Intet Menneske kan have Glæde ved at besidde noget, som han ikke har frembragt eller fortjent.

Er ikke vort Livs lykkeligste Øjeblikke de, hvori vi udfører noget for vore Medmennesker? Det er ikke nok, at vi lader vor Interesse dreje sig alene om vort eget Velfærd. Vi maa elske vor Næste som os selv, og Egenkærligheden maa bandlyses for at vi saa meget des bedre kan adlyde det store Bud. Derved hjælper vi til at gøre Verden en lille Smule bedre, og selv høster vi Glæde deraf. Lige meget hvad vi gør til Gavn og Nytte for andre, vil Glæde blive vor Løn.

Glædens Beskaffenhed vil staa i nøje Forhold til vore Ydel-

sers Kvalitet. Det Menneske, der udfører det bedste, er altid det lykkeligste, hvad enten han er den bedste Musiker, Skomager, Landmand eller Prædikant. Hans Glæde tilmaales ham efter hans Ydelsers Omfang. At forøge og forbedre Arbejdets Kvalitet bør derfor være alles Formaal. Resultatet af en saadan Bestræbelse er Opnaaelsen af Hensigten med vort Liv. Virkelig Glæde er den højeste Belønning. Det er sandt, at der kun er faa Personer, som er saa nær fuldkomne, at de er fri for alt ondt, men lad os ikke undskylde vore Mangler med det Paaskud, at vi ikke evner at overvinde dem. At gøre dette er at overgive os til det onde, og Følgerne vil blive Sorg og Skuffelse. For at undgaa dette er det nødvendigt for os alle at adlyde Guds Befalinger. Lykke er en Gave fra Gud og kan kun opnaas gennem Adlydelsen af de Love, der er de nødvendige Betingelser. Dette betyder, at vi ikke kan gøre som vi selv lyster og opnaa Lykke, men vi maa benytte den Fremgangsmaade, som Erhvervelsen af Lykke kræver. Vi maa forme vore Ønsker og Attraa saaledes, at de harmonerer med vor himmelske Faders Hensigter, thi han er Giveren af alle Velsignelser. Frelserens Lærdomme tilkendegiver for os, hvad Gud forlanger af sine Børn. Evangeliet er den mest fuldkomne Lov. Det er et Rejsekort over Livet og den Rute, det udpeger for os, er den korteste og bedste Vej til Opnaaelsen af evig Glæde.

Naar Guds Aand fylder et Menneskes Hjerte, da erkender han sine egne Fejl; naar en hvilken som helst anden Aand besjæler ham, ser han kun andres.

INDHOLD:

Udgivet og forlagt af JOHN S. HANSEN, Korsgade 11, Kbhvn. N

Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen)